

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

τηλ. 210-72.72.240-243, fax 210-72.72.244

ΚΓ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

(Λαμία, 31-10 έως 2-11-2011)

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ΚΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἰρέσεων καί παρα-θρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριω-τάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στήν Αἶθουσα Τελετῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Φθιώτιδος, ἀπό 31.10 ἕως 2.11.2011, μέ τή φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου καί ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, Προέδρου τῆς Σ. Ε. ἐπί τῶν Αἰρέσεων, μέ θέμα: **«Ὁρθοδοξία καί Πεντηκοστιανισμός»**, μετά ἀπό ἐκτενῆ συζή-τηση ἐπί τῶν εἰσηγήσεων, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τά ἀκόλουθα **Πορίσματα**:

1. Τό κίνημα τῶν αὐτοαποκαλουμένων Πεντηκοστιανῶν προέρχεται –κατά τούς πεπλανημένους ἰσχυρισμούς τους– ἀπό μιά δῆθεν «πρωτοφανῆ σέ μέγεθος καί ἔκταση ἔκχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», πού ἔγινε ἀπό τά μέσα μέχρι τά τέλη τοῦ 19^{ου} αἰῶνα, ξεκινώντας ἀπό τήν Ἀμερική καί ἐπεκτεινόμενη σέ πολλές χῶρες. Ὁ προτεσταντικός χριστιανισμός, κουρασμένος ἀπό τούς αἱματηρούς ὁμολογιακούς πολέμους, μετατόπισε τήν ἔμφαση ἀπό τό ὁμολογιακό δόγμα σέ μιά ὑποκειμενική καί ἀτομική ἐμπειρία, ξεκομμένη ἀπό τό γεγονός τῆς Ἱστορικής Ἐκκλησίας, τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καί ἄρα ἐμπειρία πεπλανημένη. Σταδιακά, μέσα στό

Ϛ ΕΆÑÁ ÓÕÍ Ì Ä Ì Ó

ÔϚÓ ÄËËËϚÓÉÁÓ ÔϚÓ ÄËËÄÄ Ì Ó
ËÛ ÄÍ Ì Ì Ô ÄÄÍ Í ÄÄËÍ Ô 14 (115 21)

—◆—
ÓÕÍ Ì ÄËËË ÄΘÉÔÑÌ ΘϚ ÄΘÉ Ô Û Í ÄËÑÁÓÄ Û Í

2

«νεογέννητο» κίνημα τῶν Πεντηκοστιανῶν αὐτῆ ἢ ὑποκειμενική προσωπική ἐμπειρία ἀπολυτοποιήθηκε.

2. Τό βασικό ἄλλοθι τῆς σχετικά νεοφανοῦς αὐτῆς ἐκπτώσεως τοῦ προτεσταντισμοῦ εἶναι ὁ βλάσφημος ἰσχυρισμός ὅτι ἡ Ἐκκλησία, τρεῖς αἰῶνες μετά τούς Ἀποστόλους, «ἀποστάτησε, ἔχασε τό Ἅγιο Πνεῦμα καί μεταβλήθηκε σέ πόρνη καί σέ θυγατέρα τῆς Βαβυλῶνος». Ὅμως, ἡ ἀψευδῆς διπλῆ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου, ἀφ' ἑνός ὅτι «πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς (τῆς Ἐκκλησίας Του)» (Ματθ. 16,18), καί ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὁ Παράκλητος «μένει μεθ' ἡμῶν εἰς τόν αἰῶνα» (Ἰωάν. 14,16), καθώς καί ἡ ἀποστολική μαρτυρία ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3, 15), ἀποδεικνύουν τόν ὡς ἄνω ἰσχυρισμό τῶν Πεντηκοστιανῶν ἀπολύτως ψευδῆ. Παράλληλα αἰωρεῖται πάντοτε ἀναπάντητο τό ἐρώτημα: Πῶς οἱ Πεντηκοστιανοί ἐμπιστεύονται μιά –κατά τήν γνώμη τους– «ἀποστά-τιδα» Ἐκκλησία νά προβαίνει σέ κάτι τό τόσο θεμελιῶδες γιά τήν πίστη, ὅπως εἶναι ὁ τελικός καθορισμός τοῦ Κανόνα τῆς Ἁγίας Γραφῆς στά τέλη τοῦ 4^{ου} αἰῶνα»;

3. Οἱ Πεντηκοστιανοί ἀδυνατοῦν νά γνωρίσουν τό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς στίς πραγματικές του διαστάσεις, διότι ἀγνοοῦν τίς βασικότερες προϋποθέσεις ἐρμηνείας, ὅπως τήν ὀρθή ἀντίληψη γιά τήν ταυτότητα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τήν ὀρθή κατανόηση τῆς θεο-πνευστίας της. Μέ τήν ἀπολυτοποίηση καί τόν ὑπερτονισμό τῆς Πεντηκοστῆς σχετικοποιοῦν καί ὑποτιμοῦν τά ἄλλα ἐξ ἴσου σημαντικὰ γεγονότα τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Πιό συγκεκριμένα δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἀποδεχθοῦν τήν Πεντηκοστή ὡς τελική συσσωμάτωση τῶν Ἀποστόλων στό ἔνδοξο ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καθόσον οἱ ἴδιοι, χωρίς τήν ἀποστο-λική διαδοχή, δέν ἔχουν πραγματική ἐπαφή μέ τό ἀληθινό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μποροῦν νά

Ϛ ΕΆÑÁ ÓÕÍ Ì Ä Ì Ó

ÔϚÓ ÄÊËËϚÓÉÁÓ ÔϚÓ ÄËËÄÄ Ì Ó
ËÛ ÄÍ Ì Ì Õ ÄÄÍ Í ÄÄËÍ Õ 14 (115 21)

ÓÕÍ Ì ÄËËϚ ÄΘÉÕÑÌ ΘϚ ÄΘÉ Ô Û Í ÄËÑÁÓÄÛ Í

3

ἀποδεχθῶν τό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς ὡς πραγματική θεογνωσία, διότι δέν λαμβάνουν ὑπόψη τους τήν συνέργεια τῶν θείων Προσώπων σέ ὅλα τά ἀποκαλυπτικά γεγονότα. Δέν ἔχουν καμμία ἀντίληψη τῆς Πεντηκοστῆς ὡς γεγονότος θεώσεως καί θεοπνευστίας. Μένουν ἐπίσης ἀνυποψίαστοι γιά τήν ὀλοκλήρωση τῆς θεραπευτικῆς διαδικασίας στό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς καί τό παρερμηνεύουν.

4. Τά τυχόν ὑπαρκτά πνευματικά καί ποιμαντικά προβλήματα δέν ἀποτελοῦν ἐπαρκεῖς δικαιολογίες γιά διάσπαση τῆς ἐνότητας τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἢ γιά ἔξοδο ἀπό τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ζεῖ μία συνεχῆ Πεντηκοστή, καί μέσα σ' αὐτή γίνεται ἀναζωπύρωση τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τῶν μυστηρίων της.

5. Ἡ διδασκαλία τῶν Πεντηκοστιανῶν γιά «ἄρπαγή τῆς ἐκκλη-σίας», παρά τήν ψυχολογική πίεση καί τόν ἐκφοβισμό πού ἀσκήθηκε κατά τή δεκαετία τοῦ 1990, βάσει τῆς ὁποίας μόνον οἱ ὀπαδοί τους θά σωθοῦν ἀρπαζόμενοι «εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου» (Α' Θεσ. 4, 17), **πολύ πρὶν** ἀπό τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, διαψεύτηκε παταγωδῶς.

6. Ἐξίσου νοσηρή ἀτμόσφαιρα ψυχολογικῆς πιέσεως καλλιεργεῖται στούς Πεντηκοστιανούς μέ τόν τονισμό τῆς ἀνάγκης γιά «**αὐτόματη**» **ἀπόκτηση** δῆθεν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσῳ τεχνικῶν ὑποβολῆς. Ἡ ὑγιαίνουσα διδασκαλία καί ζωή τῆς Ἐκκλησίας τονίζει τήν ἀνάγκη συγκεκριμένων καί σαφῶν προϋποθέ-σεων γιά τήν ἀπόκτηση τῶν Ἁγιοπνευματικῶν χαρισμάτων, μέ βάση τήν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄσκηση καί τήν διά τῶν Μυστηρίων κάθαρση καί ἀναγέννηση.

Ϛ ΕΆÑÁ ÓÕÍ Ì Ä Ì Ó

ÔϚÓ ÄÊËËϚÓÉÁÓ ÔϚÓ ÄËËÄÄ Ì Ó
ËÛ ÄÍ Ì Ì Õ ÄÄÍ Í ÄÄËÍ Õ 14 (115 21)

ÓÕÍ Ì ÄËËϚ ÄΘÉÕÑÌ ΘϚ ÄΘÉ Ô Û Í ÄÉÑÁÓÄ Û Í

4

7. Πρῶτο καὶ ἀναγκαῖο τεκμήριο τῆς κατὰ τοὺς Πεντηκοστια-νοὺς δῆθεν ἀπόκτησης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι τὸ ὑποτιθέμενο χάρισμα τῆς «γλωσσολαλιᾶς». Στὴν πρώτη Ἐκκλησία ἢ «γλωσσολα-λιά» οὐδέποτε θεωρήθηκε ἀναγκαῖο καὶ ὑποχρεωτικό σημεῖο τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοὺς πιστοὺς. Ἀντίθετα, ὁ ἀπόστο-λος Παῦλος τήρησε κριτική στάση ἀπέναντι στοῦ φαινόμενου (Α' Κορ. κεφ. 14), διατήρησε σοβαρότατες ἐπιφυλάξεις γιὰ τὴν χρήση τῆς γλωσσολαλιᾶς στίς λατρευτικές συνάξεις καὶ τὴν τοποθέτησε στὴν κατώτατη βαθμίδα τῶν χαρισμάτων (Α' Κορ. 12, 30).

8. Ἡ προσπάθεια τῶν Πεντηκοστιανῶν νὰ διεισδύσουν ιδιαίτε-ρα στὸν τρίτο κόσμο ἐστιάζεται κυρίως στὴν ἰκανότητά τους νὰ προ-σαρμῶζονται στίς ιδιαίτερες πολιτιστικές παραδόσεις τῶν διαφόρων κοινωνιῶν. Τὸ δῆθεν χαρισματικό στοιχεῖο ἔφθασε, σέ μερικές περι-πτώσεις, ἀκόμη καὶ σέ ἄκριτη υἰοθέτηση παγανιστικῶν στοιχείων καὶ μαγικῶν τελετουργιῶν. Ἐπίσης οἱ θρυλούμενες θεραπείες ἀποδεικνύ-ονται ὑποκειμενικές ἐμπειρίες καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπατηλά γεγονότα.

9. Ἡ κίνηση τῶν Πεντηκοστιανῶν ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς βήματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἱστορική της ἐξέλιξη, ἀντιμετώπισε σοβαρές ἐνστά-σεις καὶ ἔτυχε εὐρυτάτης κριτικῆς, ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ παραδοσιακοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ξένου προτεσταντικοῦ χώρου, τόσο γιὰ τὸ θεολογικό ὑπόβαθρό της, ὅσο καὶ γιὰ τὰ «ἐκστατικοῦ» καὶ ἐνθουσιαστικοῦ τύπου φαινόμενα τοῦ χώρου της, πού τὰ θεωρεῖ ὡς «χαρισματικές δωρεές».

10. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς οἱ εὐρισκόμενοι στό ὑπερῶο «ἐπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου» ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὸ γεγονός τῆς

Ϛ ΕΆÑÁ ÓÕÍ Ì Ä Ì Ó

ÔϚÓ ÄËËËϚÓÉÁÓ ÔϚÓ ÄËËÄÄ Ì Ó
ËÛ ÄÍ Ì Ì Õ ÄÄÍ Í ÄÄËÍ Õ 14 (115 21)

—◆—
ÓÕÍ Ì ÄËËϚ ÄΘÉÕÑÌ ΘϚ ÄΘÉ ÔÛ Í ÄÉÑÁÓÄÛ Í

5

Πεντηκοστῆς δίνει τῆ δυνατότητα στόν πιστό νά φθάσει στό «καθ' ὁμοίωσιν», δηλαδή στήν ὀλοκλήρωση τῆς πνευματικῆς του θεραπείας, πορευόμε-νον ἀπό τήν κάθαρση στόν φωτισμό, καί ἀπό τόν φωτισμό στή θέωση.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

+ Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος

Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί

Πρεβέζης Μελέτιος

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας: Μητροπολίτης Γέρων
Λεοντοπόλεως

Διονύσιος

Πατριαρχείου Ἀντιοχείας: Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος Σακούρ

Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων: Ἀρχιμανδρίτης

Δημήτριος Βασιλειάδης

Πατριαρχείου Ρωσίας: Ἱερομόναχος Θεοφάνης Λουκιάνωφ

Πατριαρχείου Βουλγαρίας: Μητροπολίτης Νευροκοπίου

Ναθαναήλ

Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου: Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος

Κωστόπουλος

Ϛ ΕΆÑÁ ÓÕÍ Ì Ä Ì Ó

ÔϚÓ ÅÊËËϚÓÉÁÓ ÔϚÓ ÅËËÄÄÏ Ó
ÈÙ ΑÍ Ì Ï ÆΑÍ Í ΑÄËÏ Æ 14 (115 21)

ÓÕÍ Ï ÄËËϚ ÅΘÉÔÑÏ ΘϚ ÅΘÉ Ô Ï Í ΑÉÑΑÓÅ Ï Í

6

Έκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός

Έκκλησία τῆς Πολωνίας: Πρεσβύτερος Andrzej Lewczak

Έκκλησίας τῆς Ἀλβανίας: Ἰωάννης Μένη